

ת"פ 17633/10/18 - רון יניב, שרגרף אחזקות בע"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 17633-10-18 מדינת ישראל נ' יניב ואח'
ת"פ 49695-11-18

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל אוסטפלד נאוי
מבקשים 1. רון יניב
2. שרגרף אחזקות בע"מ
נגד
מדינת ישראל משיבה

החלטה

בפניי בקשתם המקדמית של המבקשים למחיקת האישומים השני והשלישי מכתב האישום המתוקן שהוגש כנגדם. המבקשים טוענים להגנה מן הצדק, בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**").

כתב האישום

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום מתוקן בשנית (להלן: "**כתב האישום**") המייחס להם **36 עבירות של ניכוי מס תשומות מבלי שיש לגביו מסמך**, עבירה על סעיף 38 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "**החוק**"), **4 עבירות של אי הגשת דו"ח במועד**, עבירה על סעיף 117(א)(6) לחוק **ועבירה של הפרת החובה לתשלום המס המגיע לתקופת הדו"ח עם הגשתו**, עבירה על סעיף 118 לחוק מע"מ, בצירוף סעיף 88(א) וסעיף 23(ב)(1) לתקנות מס ערך מוסף (להלן: "**התקנות**").

מהחלק הכללי של כתב האישום עולה כי נאשמת 2 (להלן: "**הנאשמת**") הינה חברה פרטית, אשר נרשמה כ"עוסק מורשה, מס' 514838440 לעניין החוק.

הנאשמת התאגדה ונרשמה ביום 8.11.12 על שם מר גיל יניב וגברת יעל יניב, אחיו ואחותו של הנאשם 1 (להלן: "**הנאשם**").

הנאשם הינו מנהל פעיל בנאשמת מיום היווסדה ואחראי על תחום הכספים והנהלת החשבונות והיה כן במהלך השנים 2013-2018 (להלן: "**התקופה הרלוונטית לכתב האישום**").

מתוקף היותה "עוסק מורשה" חייבת הנאשמת, באמצעות הנאשם, להגיש דוחות תקופתיים ולשלם את המס הנובע מהם במועד ובדרך שנקבעו בחוק ובתקנות.

מעובדות האישום הראשון בכתב האישום עולה, כי החל מחודש ינואר 2013 ועד לחודש מאי 2017, ניכו הנאשם והנאשמת (להלן: "**הנאשמים**" או "**המבקשים**") מס תשומות ב-36 מדיווחיה התקופתיים של הנאשמת למנהל מע"מ, מבלי שהיה להם מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק מע"מ.

מס התשומות אותו ניכו הנאשמים שלא כדין בדיווחיה התקופתיים של הנאשמת, הינו בסך 783,612 ₪, כמפורט בנספח "א" שצורף לכתב האישום.

מעובדות האישום השני בכתב האישום עולה כי הנאשמים הגישו, שלא במועד, במועד, את הדוחות התקופתיים לתקופות 12/17, 4/18, 7/18 ו-8/18 ללא צירוף תשלום כנדרש על פי חוק מע"מ ותקנות מע"מ. מרכיבי הדוחות אותם ציינו הנאשמים על גבי הדוחות התקופתיים שמסרו לידי המאשימה כמפורט להלן:

דוח לתקופה 12/17, מועד להגשתו על פי החוק 23.1.18, המועד בו הוגש בפועל 8.3.18, מס' ימי האיחור 44, סכום המס על העסקאות 82,379 ₪, סכום המס על התשומות 44,106 ₪ וסכום המס לתשלום 38,273 ₪.

דוח לתקופה 04/18, מועד להגשתו על פי החוק 23.5.18, המועד בו הוגש בפועל 6.8.18, מס' ימי האיחור 75, סכום המס על העסקאות 44,283 ₪, סכום המס על התשומות 5,638 ₪ וסכום המס לתשלום 38,645 ₪.

דוח לתקופה 07/18, מועד להגשתו על פי החוק 27.8.18, המועד בו הוגש בפועל 19.11.18, מס' ימי האיחור 84, סכום המס על העסקאות 93,416 ₪, סכום המס על התשומות 46,964 ₪ וסכום המס לתשלום 46,452 ₪.

דוח לתקופה 08/18, מועד להגשתו על פי החוק 4.10.18, המועד בו הוגש בפועל 19.11.18, מס' ימי האיחור 46, סכום המס על העסקאות 42,575 ₪, סכום המס על התשומות 15,935 ₪ וסכום המס לתשלום 26,640 ₪.

סה"כ סכום המס לתשלום 150,010 ₪.

מעובדות האישום השלישי בכתב האישום עולה כי הנאשמים הגישו את הדוח התקופתי לתקופה 06/18, ללא צירוף תשלום כנדרש על פי החוק והתקנות. מרכיבי הדוח כפי שצינו הנאשמים ל גבי הדוח התקופתי שמסרו לידי המאשימה כמפורט להלן:

דוח לתקופה 06/18, סכום המס על העסקאות 42,314 ₪, סכום המס על התשומות 12,127 ₪ וסכום המס לתשלום 30,187 ₪.

טענות המבקשים

הנאשם/המבקש מייצג את הנאשמים בתיק, וזאת לאחר שסירב להיות מיוצג על ידי עו"ד, ושיחרר את ב"כ מייצוגו.

המבקש ציין בפתיח בקשתו כי הוגשו מספר כתבי אישום כדלקמן:

כתב האישום הראשון, כלל 43 עבירות על סעיף 117(ב)(5) לחוק, כשסך התשומות שנוכו שלא כדין על פי כתב האישום הראשון היה 1,132,961 ₪.

ביום 30.12.18 הוגש כתב אישום מתוקן, שכלל 43 עבירות על סעיף 117(ב)(5) לחוק, 4 עבירות על סעיף 117(א)(6) לחוק ועבירה אחת על סעיף 118 לחוק בצירוף סעיף 88(א) וסעיף 23(ב)(1) לתקנות.

ביום 11.11.20 הוגש כתב אישום מתוקן בשנית בגין 36 עבירות על סעיף 117(ב)(5) לחוק - סך התשומות שנוכו שלא כדין הינו 783,612 ₪, 4 עבירות על סעיף 117(א)(6) לחוק ועבירה אחת על סעיף 118 לחוק בצירוף סעיף 88(א) וסעיף 23(ב)(1) לתקנות.

המבקש טוען כי ביום 16.12.18 הגיע נציג המאשימה למפעל הנאשמת ומסר לידי "הודעה בדבר ביצוע פעולה בכוח", בגין חוב בסך 1,471,924 ₪ ודרישה כי "יש לשלם את החוב תוך 48 שעות", שאם לא כן יופעל כנגד הנאשמת צו פריצה ללא הודעה נוספת (צורף העתק ההודעה כנספח א' לבקשה). לטענת המבקש, משמעות הפריצה הנ"ל הינה השבתת פעילות הנאשמת לצמיתות או לתקופת ביניים שתקשה על התאוששותה וחזרתה לפעילות סדירה.

ביום 17.12.18 פנה המבקש לבית המשפט בבקשה לפסק דין הצהרתי וצו עשה והוחלט על ידי בית המשפט, ובהסכמת הצדדים, שלא יבוצעו עיקולים במפעל והנאשמת תוכל להמשיך את פעילותה היצרנית ללא פגיעה וללא הפרעה.

המבקש הפנה ללוח הזמנים והשתלשלות האירועים בשני ההליכים וציין כי ביום 8/10/18 הוגש כתב האישום הראשון כנגד הנאשמת, ביום 17/12/18 הגישה הנאשמת בקשה דחופה למתן צו מניעה זמני כנגד המאשימה, שיאסור עליה לבצע עיקול במפעל. ביום 26/12/18 ביקשה המאשימה ארכה של 7 ימים. ביום 30/12/18 תיקנה המאשימה את כתב האישום והוסיפה שני אישומים וזאת על אף שכל חמשת העבירות הנכללות בשני האישומים הנוספים בוצעו עובר למועד הגשת כתב האישום הראשון, ולטענת המבקש המאשימה נמנעה מלכלול אותן בכתב האישום הראשון. ביום 1/1/19 הגישה המאשימה תשובתה לבקשה הדחופה לצו המניעה ועמדה על כוונתה לבצע עיקולים במפעל הנאשמת וביום 9/1/19 הסכימה המאשימה להחלטה האוסרת עליה לבצע עיקולים במפעל הנאשמת.

המבקש טוען להגנה מן הצדק, ומנמק טענתו בכך כי כתב האישום עומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, כמשמעותה בסעיף 149(10) לחסד"פ.

עוד טען המבקש כי לוח הזמנים שתיאר לעיל, אינו מותיר מקום לספק, וכי תיקונו של כתב האישום ביום 30/12/18 נועד אך ורק מרצונה של המאשימה לבוא חשבון עם הנאשמים, על כך שמיצו את זכויותיהם בהליך אחר ופנו לערכאות משפטיות כנגד המאשימה.

המבקש טען כי יתרת הכספים שעמדה לזכות הנאשמים אצל פקיד השומה הייתה למעלה מ-2 מיליון ₪ באופן שכיסה

במלואו את יתרת החוב של הנאשמים. לאחר כיסוי החוב למע"מ, ומאחר ולטענתו לא היו לנאשמים חובות לפקיד השומה, הוחזר לנאשמת סכום של למעלה ממיליון ₪.

המבקש טען כי קיימים פערי זמנים ומידע בין הנאשמים לבין המאשימה, כך שהנאשמים הצליחו להגיש בקשה מפורטת ומנומקת שכל פרטיה והנתונים בה נכונים ומדויקים, בתוך פחות מ-24 שעות, בעוד שלמאשימה נדרשו 13 ימים על מנת להגיב. לטענת המבקש, מרבית הפרטים והנתונים שבתגובת המאשימה אינם נכונים. לטענתו, מטרת הארכה שנתבקשה אז היתה לצורך הכנת כתב האישום המתוקן והגשתו.

המבקש הוסיף וטען כי המועד בו הוגש הדוח בפועל איננו רלוונטי לאישום מאחר ושניים מהדוחות הוגשו ביום 19.11.18, לאחר הגשת כתב האישום הראשון, דבר, שלגישתו, לא יכול לשמש הצדקה לדחיית הגשת האישומים בגין דוחות אלו. המבקש הוסיף כי מספר ימי איחור איננו מעלה ואיננו מוריד לעניין העבירה של אי הגשת דו"ח במועד.

המבקש שב וטען כי הוספת שני אישומים לכתב האישום, שכוללים חמש עבירות שונות שכולן נעברו עובר להגשת כתב האישום הראשון, נובעת כאמור אך ורק מרצונה של המאשימה לבוא חשבון עם הנאשמים.

עוד טען המבקש כי קמה לנאשמים הגנה בגין התנהגותה השערורייתית של המאשימה. ציין כי בעקבות דיווחים שגויים של הנאשמת למע"מ, אשר בגינם הוגש כתב האישום הראשון, נוצרה לנאשמת יתרת חוב. הנאשמת, לא התעלמה מהחוב ופנתה רבות באמצעות המבקש למשרדי מע"מ בבקשה להסדר שיתבסס על כספים שנוכו במקור על ידי לקוחות הנאשמת, ואשר הועברו לפקיד השומה.

המבקש מסר כי על אף פניותיו כאמור לעיל, הוטלו על ידי המשיבה עיקולי צד ג' אצל לקוחות שונים של הנאשמת, במהלך שנת 2018. הוסיף, כי המשיבה התעלמה מיתרת הזכות שעמדה לזכות הנאשמת אצל פקיד השומה, בסכום העולה על סכום החוב, ומצד שני הטילה עיקולים אצל לקוחות הנאשמת, בגובה מלוא החוב. בכך, מנעה המשיבה מהנאשמת כל תקבול כספי מלקוחותיה, וכעת היא מאשימה את המבקשים באי תשלום מס הנובע מהדוח לתקופה 06/2018.

לגישת המבקש בחירת המאשימה בהטלת עיקולים, חלף מסלול הסדר, איננה מאפשרת לנאשמת להמשיך פעילותה והמשך תשלום בגין דוחות תקופתיים, ודרישת המאשימה לתשלום שכזה אינה עולה בקנה אחד עם חובתה לנהוג בתום לב.

המבקש הוסיף וטען כי המאשימה הטילה עיקולים על כספים המגיעים לנאשמים אצל לקוחותיהם בהתבסס על הדוחות שהגישו הנאשמים וכי המאשימה העמידה תנאי להסדר כלשהו עם הנאשמים, לפיו סכומי העיקולים לא יכולים להיחשב כתשלום ראשון לצורך ביצוע ההסדר. המבקש ציין כי במצב דברים זה, כשכספי הנאשמים אצל הלקוחות מעוקלים אין באפשרותם לצבור כספים "חדשים" שימשו אותם לצורך התשלום הראשון בהסדר.

המבקש הביע תמיהה כיצד ציפתה המאשימה כי הנאשמים יגייסו למעלה מ-450,000 ₪ כתשלום ראשון בהסדר, כאשר הכספים שהנאשמים אמורים לקבל ממרבית לקוחותיהם עוקלו על ידי המאשימה. על כן, לא נותרה ברירה בידי הנאשמים, אלא לדחות את הדיווח השוטף למאשימה וזאת על מנת שהמאשימה לא תוכל לאתר לקוחות חדשים שנוספו להם.

המבקש טען כי אכן אין הצדקה לאי הגשת הדוחות במועד, אך מדובר במקרה ייחודי ויוצא דופן, כאשר המאשימה החזיקה, בכל מועד רלוונטי, סכומי כסף העולים על סכום החוב של הנאשמים למאשימה.

המבקש הוסיף וציין, כי המאשימה הציבה כתנאי להסדר, תשלום ראשון גבוה במיוחד, מעבר לסכום מחזור העסקים החדשי של הנאשמת, וזאת שעה שבידי רשות המסים נמצאים כספים בהיקף העולה על כלל חובות החברה.

כמו כן, טען המבקש כי קמה לנאשמים הגנה בגין הפרת חובת השימוע בגין האישומים השני והשלישי.

נוכח כל אלה, עתר המבקש למחיקת האישומים השני והשלישי מכתב האישום או לחילופין לזכות את הנאשמים מאישומים אלו.

תגובת המשיבה

המשיבה בתגובתה התנגדה בתוקף לבקשה.

המשיבה ציינה כי כרשות ציבורית עומדת לה חזקת התקינות, חזקה אשר מניחה כעמדת מוצא כי רשות מנהלית פועלת באופן חוקי ותקין וכי הפעלת סמכותה נעשית באופן שוויוני ועל יסוד שיקולים עניינים לאור מטרת החוק. לתובע, ככל רשות שלטונית מוסמכת המפעילה שיקול דעת עומדת חזקת התקינות ואין בטענות המבקשים בכדי להפריך את חזקת התקינות ולא כל שכן בכדי להעביר את הנטל אל כתפי המאשימה לכך שהפעלת שיקול הדעת נעשתה שלא מטעמים ענייניים, שלא בסבירות בשוויון ותוך שקילת כל השיקולים הרלוונטיים.

המשיבה דחתה מכל וכל את טענות המבקש לפיהן תיקון כתב האישום נבע "מרצונה של המאשימה לבוא בחשבון עם הנאשמים".

המשיבה ציינה כי כתב האישום המתוקן הוגש כדין ותוך שמירה על תקינות וטוהר ההליך המשפטי וכללי הצדק וההגינות.

המשיבה הוסיפה כי ביום 8.10.18 הוגש כנגד הנאשמים כתב האישום המקורי, אשר ייחס להם 43 עבירות על סעיף 117(ב)(5) לחוק. ביום 30.12.18 הוגש כנגד הנאשמים כתב אישום מתוקן אשר ייחס להם, בנוסף לעבירות בכתב האישום המקורי, גם 4 עבירות על סעיף 117(א)(6) לחוק, ועבירה על סעיף 118 לחוק, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

המשיבה הדגישה כי במועד הגשת כתב האישום המקורי, המבקש טרם נחקר בגין העבירות מושא האישומים השני והשלישי בכתב האישום המתוקן והוא נחקר בגין אך ביום 19.11.18 במסגרת תיק חקר חדש. תיק החקירה בעניינו, הועבר לב"כ המשיבה אך ביום 21.11.18. כך, שלא היה בידי המשיבה לכלול אישומים אלו בכתב האישום המקורי.

המשיבה הוסיפה כי תיק החקירה נבדק על ידה ונמצאו ראיות להוכחת אשמת הנאשמים, כמפורט בנימוקי התובע מיום 24.12.18, אשר צורפו לתגובה וסומנו כנספח א'. במועד זה, ציינה המשיבה, הוכנה טיוטה לכתב האישום המתוקן, אשר הועברה לאישור הממונה. לאחר קבלת האישור הנדרש, הוגש כתב האישום המתוקן לבית המשפט.

ב"כ המשיבה ציינה, כי נודע לה לראשונה אודות ההליך האזרחי המתנהל כנגד הנאשמים רק ביום 26.12.18, כאשר במועד זה כבר אושרה הגשת כתב האישום המתוקן.

המשיבה טענה כי לא ייתכן שלא יוגש כתב אישום, כאשר ימצא תובע כי בתיק חקירה שמונח לפניו, ראיות להוכחת אשמתו של חשוד. לשיטת המשיבה, לו היתה מתעלמת מהראיות ולא היתה מגישה כתב אישום, דווקא אז היה הדבר מהווה פגיעה בעקרונות ההגנות והצדק במשטר דמוקרטי תקין וראוי.

אשר לטענות המבקש כי הטלת העיקולים חלף מסלול הסדר, אינה מאפשרת למאשימה להמשיך במסלול הנורמטיבי ולדרוש תשלום בגין דוחות תקופתיים, טענה המשיבה כי המבקש מטיל את האחריות למעשיו עליה, וטענותיו אלו אינן עולות בקנה אחד עם הוראות החוק, הפסיקה וההיגיון הישר. המשיבה מסרה כי פעלה בהתאם להוראות והסמכויות המוקנות לה בדיון לגביית חובם של המבקשים וכי הליכי הגבייה אשר בוצעו בתיק זה, מופעלים באופן תדיר וכדבר שבשגרה.

לעניין טענת המבקש בדבר קיומה של יתרת זכות בידי פקיד השומה נבדקה ועל פי האמור בתצהירו של מר בנימין ארז מיום 1.1.19 אשר צורף בע"מ 33-34 לבקש המבקש, הובהר למבקש רבות כי עד אשר לא תגיש המבקשת את דוחותיה השנתיים לפקיד השומה לא קיימים לזכותה כספים אשר ניתן לקזזם.

היינו במועד ביצוע הליכי הגבייה, לא עמדה יתרת זכות שניתן היה לקזז ממנה על חשבון חובם של המבקשים.

אשר להפרת חובת השימוע הקבועה בסעיף 60א לחסד"פ, ציינה המשיבה כי חובה זו חלה בעבירות מסוג פשע. העבירות המנויות באישומים השני והשלישי לכתב האישום המתוקן, הינן עבירות מסוג עוון וחטא, כך שאין חובה לערוך שימוע.

על כן, טענה המשיבה כי לא נפל כל פגם בהליך, אין מקום למחוק את האישומים השני והשלישי ויש לדחות את הבקשה.

דיון והכרעה

דוקטרינת ההגנה מן הצדק מעוגנת בסעיף 149(10) לחסד"פ ומקנה לבית המשפט סמכות להורות, בין היתר, על ביטול כתב אישום מקום בו הגשתו או ניהולו של ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' דר' איתמר בורוביץ, פד"י נט(6) 776, (להלן: "ע"פ בורוביץ") נקבע מבחן תלת-שלבי להחלת ההגנה מן הצדק: "בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות ... בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום."

אי קיומו של שלב מוקדם מיתר את בחינת השלב הבא, שכן: "שלב זיהוי הפגם ובחינת עצמתו, שלב האיזון בין האינטרסים ושלב הסעד הראוי. מדובר בשלבים המורכבים זה על גבי זה, שהתקיימותו של המוקדם בהם הוא תנאי ליישום השלב הבא אחריו."

ר' שגב נקדימון, הגנה מן הצדק, פרק רביעי, מיפת לבורוביץ': הרחבת המבחן להחלת ה"הגנה מן הצדק", נבו הוצאה לאור, מהדורה שניה, תשס"ט-2009, עמ' 69.

בחינת השלב הראשון, מעלה כי לא נפלו פגמים בהתנהלותה המשיבה כלפי המבקשים.

אכן כתב האישום כנגד המבקשים תוקן והוספו עבירות במסגרת האישומים השני והשלישי, אך אין המדובר בפגם.

המשיבה בתגובתה ציינה כי במועד הגשת כתב האישום המקורי, לא היה ניתן לכלול אישומים אלה מאחר ובמועד זה המבקש לא נחקר בגינם. רק לאחר חקירתו של המבקש, וכשנתגלו העובדות החדשות, תוקן כתב האישום בהתאם והוספו האישומים השני והשלישי.

שוכנעתי כי לא מדובר בהליך "נקמני" מצד המשיבה, שעה שהוסיפה אישומים, אלא בהליך תקין של תיקון כתב אישום בהתאם להתפתחות ולעובדות החדשות בעניינם של המבקשים. המשיבה ציינה כי לא היתה מודעת להליך האזרחי שניהלו המבקשים ובכל מקרה הליך של אישום אחד כולל, אינו מעלה או מוריד למבקשים תחת הגשת כתב אישום נוסף ונפרד בגין העבירות הנוספות.

דאף נקיטת המשיבה בהליכי גביה כגון עיקולי הכספים אין בהם פגם ואין המדובר בהליך נקמני. מדובר בהליך חוקי שעומד לרשות המשיבה ואינו מהווה התנהלות שערורייתית מצידה.

בית המשפט קבע בע"פ 2910/94 יפתנ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221:

"המבחן הקובע, כפי שאני רואה לאמצו, הוא מבחן ה"התנהגות הבלתי נסבלת של הרשות", היינו התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם, או כלשון הלורד (1192) AT, [117] CONNELLY "OPPRESSIVE" DEVLIN", המדובר במקרים שבהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסלית נפגעת, דבר שבית-המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו. ברי כי טענה כגון זו תעלה ותתקבל במקרים נדירים ביותר, ואין להעלותה כדבר שבשיגרה ובענייני דיומא סתם. חשיבותה של טענת ההשתק הפלילי במקרים שבהם התנהגות הרשות הייתה כה מקוממת עד כי אי-אפשר להרשיע אדם, כשמי שמעמידו לדין הוא שהביאו לכלל מעשה."

מבחן זה, של התנהגות בלתי נסבלת של הרשות, רוכך במידת מה בע"פ בורוביץ הנ"ל. רף הפגיעה הנדרש לתחולת ההגנה הורד, אך עם זאת עדיין הודגש כי ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה הליך קיצוני שבית המשפט נזקק לו במקרים חריגים בלבד. עוד נקבע כי יש לבחון את מסלול נסיבות ההליך ולא רק התנהגות הרשות (ע"פ 5672/05 טגר בע"מ נ' מדינת ישראל, 21.10.07)

על-פי פסק דין בורוביץ (פיסקה 21), מטרת החלתה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים. ואולם לרוב (אם כי לא תמיד) תיוחס הפגיעה בצדקתו ובהגינותו של ההליך הפלילי להתנהגות נפסדת של הרשויות. בית המשפט הוסיף, כי לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרות או המאשימה, או רשות מעורבת אחרת, יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק. עוד ציין בית המשפט שם, כי בדרך כלל יידרש הנאשם להראות שיש קשר סיבתי בין ההתנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו. ואולם, אפשר שההליך יפגע בתחושת הצדק וההגינות גם ללא התנהגות שערורייתית של השלטונות, אך זאת רק במקרים חריגים ביותר:

"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך כלל יידרש הנאשם להראות, שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו. עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיוחס, לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא, למשל, לרשלנות, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקר אך המחייבות ומבססות בבירור את המסקנה, כי במקרה הנתון לא ניתן יהיה להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. אך נראה כי מצב-דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר"
(שם, עמ' 807).

כל אלה אינם מתקיימים בעניינם של המבקשים שבפניי.

אשר לחובת היידוע או השימוע, צודקת ב"כ המשיבה כי חובה זו קמה בעבירות מסוג פשע שלא כמו במקרה דנן. סעיף 60א לחסד"פ קובע:

"(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך".

עמוד 8

יישומו של הדין, כפי שתואר לעיל, מוביל למסקנה כי לא עומדת למבקשים הגנה מן הצדק, בטענות של שיקולים זרים, התנהגות שערורייתית מצד המשיבה או הפרת חובת השימוע.

לאור האמור, ומשלא הרימו המבקשים את הנטל המוטל עליהם לשם הוכחת שיקולים זרים והתנהגות שערורייתית מטעם המשיבה - הבקשה נדחית.

קובעת להקראה ליום 3.2.21 בשעה 10:30.

המבקש מוזהר בחובת התייצבות.

המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"א, 10 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.